

Loukoer ja Lambastas.

Tal, haffa wasto! eh! — !
Ma haffan wasto?
Mul polle svariisto antudki,
Mul antud wagga dust, muud ühtegi. —
So wagga dussest ma ei wotta kuulda. —
Te, mis tahad; ei ma woi keelda;
Ma meistan agga tassast fannata,
Kui wagga dussest siin ei holita.

Tal, omma wagga finda melega!
Sa römustad mind; já siis ellama!
Kes nödra wagga loma waewab teäf,
Sel polle tööst mitte au ja mehhé meel!
Muud minne, wagga tal! já waggaks allati.

Haige ja temma Öppetaja.

Üks waene hal mees olli viimses surma
håddas,
Sa maggas õlgede peäl üksi tühjas maias;
Ühi kirwest agga nähti laua peäl ta sängi ees.

Oli, ütles temma Öppetaja, olle wahwa
mees!

Muud saab so wangitoddha pea lahti tehtud,
Kus oled waewa ful, ja wähhe römo nainud.
Ei, kostis wanna mees, suurt waewa ma ei
olle naimd,

Mo kassi on, ni paljo kui ma tean, häsit
käind;

Eest tühjad murred polle minno südant
pinand,

Ja faddedusfest minna ühtegi ei teand.
Mo kirives on mul ikka saatnud leibas
pallofest,